

проживати з матір'ю, і лише у випадках, за «виняткових обставин» з батьком, однак сьогоднішня ситуація в країні змінює це ставлення до такого роду спорів.

Отже, при визначенні місця проживання дитини найголовніше місце посідає принцип «найкращих інтересів дитини», крім того в умовах воєнного стану необхідно враховувати пріоритет права дитини на життя, перебування її в безпечному середовищі та інші обставини.

Список використаних джерел

1. Конвенція про права дитини від 20 листопада 1989 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_021#Text

2. Сімейний кодекс від 10 січня 2002 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2947-14#Text>

3. Закон України «Про охорону дитинства» від 26 квітня 2001 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2402-14#Text>

4. Постанова КМУ «Про затвердження Правил перетинання державного кордону громадянами України» від 27 січня 1995 р. № 57 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/57-95-%D0%BF#Text>

5. Постанова Верховного Суду від 1 березня 2023 року у справі № 643/16285/20 (провадження № 61-530св23). URL: https://verdictum.ligazakon.net/document/109364439?_ga=2.144759412.1951588675.1684749242-2102391081.1583855090

6. Постанова Верховного Суду від 9 лютого 2023 р. у справі № 753/572/20 (провадження 61-9115св22). URL: <https://zakononline.com.ua/court-decisions/show/108893173>

*Шкадь Анна Євгенівна,
здобувачка ступеня вищої освіти бакалавр
навчально-наукового інституту № 2
Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник:
Кривицький Юрій Віталійович,
доцент кафедри теорії держави та права
Національної академії внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук, доцент*

ДЕРЖАВНЕ БЮРО РОЗСЛІДУВАНЬ У СИСТЕМІ ПРАВОХОРОННОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Державне бюро розслідувань (далі – ДБР, Бюро) є державним правоохоронним органом, на який покладаються завдання щодо запобігання,

виявлення, припинення, розкриття та розслідування кримінальних правопорушень, віднесених до його компетенції. ДБР у своїй діяльності керується Конституцією України, міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, Законом України «Про Державне бюро розслідувань» та іншими законами України, а також іншими нормативно-правовими актами, прийнятими на їх основі.

Завданнями ДБР є своєчасне запобігання, виявлення, припинення, швидке розкриття та об'єктивне розслідування злочинів, віднесених до компетенції Бюро. ДБР організовується і діє на засадах: 1) верховенства права, відповідно до якого людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються найвищою соціальною цінністю, а права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави; 2) законності; 3) справедливості; 4) неупередженості; 5) незалежності та персональної відповідальності кожного працівника ДБР; 6) відкритості та прозорості діяльності ДБР для суспільства та демократичного цивільного контролю, підзвітності і підконтрольності визначеним законом державним органам. ДБР діє гласно тією мірою, що не порушує права і свободи людини і громадянина, не суперечить вимогам кримінального процесуального законодавства та законодавства про державну таємницю; 7) політичної нейтральності і позапартійності. Використання ДБР у партійних, групових чи особистих інтересах не допускається. Діяльність політичних партій у ДБР забороняється; 8) єдиноначальності у реалізації повноважень ДБР. Принцип єдиноначальності не заперечує принципу процесуальної самостійності слідчого органу ДБР.

ДБР вирішує завдання із запобігання, виявлення, припинення, розкриття та розслідування:

– злочинів, вчинених службовими особами, які займають особливо відповідальне становище відповідно до ч.1 ст.9 Закону України «Про державну службу» [1], особами, посади яких віднесено до першої – третьої категорій посад державної служби, судьями та працівниками правоохоронних органів, крім випадків, коли ці злочини віднесено до підслідності детективів Національного антикорупційного бюро України;

– злочинів, вчинених службовими особами Національного антикорупційного бюро України, заступником Генерального прокурора – керівником Спеціалізованої антикорупційної прокуратури або іншими прокурорами Спеціалізованої антикорупційної прокуратури, крім випадків, коли досудове розслідування цих злочинів віднесено до підслідності детективів підрозділу внутрішнього контролю Національного антикорупційного бюро України;

– злочинів проти встановленого порядку несення військової служби (військових злочинів), крім злочинів, передбачених ст. 422 Кримінального кодексу України [2].

Отже, ДБР є правоохоронним органом, на створення якого Україна чекала досить довго. У його підслідності знаходяться діяння найвищих посадовців, суддів, працівників правоохоронних органів, тих, хто вчинив військові злочини.

Список використаних джерел

1. Закон України «Про Державне бюро розслідувань» від 12 листопада 2015 р. № 794-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/794-19#text>

2. Місія та цінності – Державне бюро розслідувань. URL: <https://dbr.gov.ua/misiya-ta-cinnosti>

*Шкварько Анастасія Анатоліївна,
студентка за ОР «Бакалавр»*

*Навчально-наукового Інституту права,
Київського національного університету
імені Тараса Шевченка*

Науковий керівник:

Теремцова Ніна Володимирівна,

доцентка кафедри теорії та історії права та держави

*Навчально-наукового Інституту права,
Київського національного університету*

імені Тараса Шевченка,

кандидатка юридичних наук, доцент

АКТУАЛЬНЕ ПИТАННЯ ВИЗНАЧЕННЯ КОНЦЕПЦІЇ ПРАВОВОЇ ДЕРЖАВИ

Держава, це соціальний інститут, що здійснює управління суспільством.

Правова держава, це суверенна політична, територіальна організація влади, яка може існувати тільки в цивільному демократичному суспільстві, і базується на основі соціально-справедливого права [1].

Основними принципами правової держави є:

Верховенство права – це панування права в суспільстві. Верховенство права вимагає від держави його втілення у правотворчу та правозастосовну діяльність, зокрема у закони, які за своїм змістом мають бути проникнуті передусім ідеями соціальної справедливості, свободи, рівності тощо. Одним з проявів верховенства права є те, що право не обмежується лише законодавством як однією з його форм, а включає й інші соціальні регулятори, зокрема норми моралі, традиції, звичаї тощо, які легітимовані суспільством і зумовлені історично досягнутим культурним рівнем суспільства.

Таке розуміння права не дає підстав для його отождолення із законом, який іноді може бути й несправедливим, у тому числі обмежувати свободу та рівність особи. Справедливість – одна з основних засад права, є вирішальною